

Sneženi spomenik.

(Zimska idila. — Spisal F. S. Pavlétov.)

Vendar enkrat je začelo snežiti. — Ej, ta sneg, kako se nas je izogibal, menda nas je hotel prisiliti, da bi si ga zaželeli.

Samo deževalo je. In po ulicah se je delalo blato, vedno več, vedno več. Da, bilo nam je že skoro neznosno. Kar nič več nismo mogli strpeti v tem zaduhlem, meglenem ozračju.

Precej pozno si začel letos padati. Že smo menili, da te sploh ne bo, da si se premislil, ti sivolasi starec, da ne maraš več za nas. No, pa vidimo, da ni tako.

Še nas ljubiš, še padaš . . .

Povsod okoli nas sama belina. Mimo nas, nad nami in na nas padajo snežinke, te sivodlačne mačice, gosto, gostejše, vedno v večji meri —

To je radost!

Proti nebesu zastrl si je svoje veličastno obličje z gostim pajčolanom samih snežink, gledamo, strmimo za to neizmerno množino.

A tu ni izgubljeni časa. Železo se kuje, dokler je vroče; sneg pa se porabi, dokler je mraz, — gorkota ga konča.

Hitro smo se zbrali tam na dvorišču, vseh petero. Čas smo imeli in lotili smo se „važnega“ dela.

Sezidajmo, postavimo spomenik zakasnelemu starcu, mogoče nas potem ne pozabi, mogoče se potem usiplje pogostejše izpod neba —

Dobro zaviti, z rokavicami smo se lotili dela, ki naj bo poznim rodovom pričalo o naših zmožnostih.

Z navdušenjem, z veseljem smo delali, dasi so nam roke drgetale mrazu.

Vendar nič ne dé —. Če nas zebe, če trepečemo mrazu, toliko večja bo naša slava.

In pod delom naših rok se dviga iznad belih tal sneženi mož. Okorno je njegovo telo, lepa podoba trdega, mrzlega človeka. In ti si trd, leden mož, ti si sin mrzlih vetrov, o sneženi mož! Okorne in ogromne so tvoje roke, ki včasih v mrzlih nočeh objameš z njimi trudno siroto, onemoglega potnika, da v tvojem naročju v trudnem spanju za vedno zatisne trudne trepalnice.

In oči — svitile, žarne, ognjevite — take niso zate! Damo ti dva črna oglja — a mrzla, da bodo te tvoje oči pričale svetu, kako mrzlo je tvoje srce. Pa saj si ti sam mrzel — mož, snežen, mož leden — brez srca!

Vendar, ti stojiš pred nami — spomenik sneženega moža —. Končano je naše delo, dasi nam roke mraza trepečejo, mi smo nate ponosni. Saj si izšel iz naših rok, ti si naše delo —

Sneženi mož je stal na našem dvorišču celo zimo. In mi smo ga občudovali, veselili se ga.

In včasih smo se bali zate. Tedaj, ko je prihajal dež —. Ej, ti nisi junak, značajan mož! Kako se solziš —. Slab, mož si ti!

No slab, a zopet je zavel mrzel veter, in svetilo se je tvoje truplo, tvoja sivolasa glava. Stal si pred nami v svoji ledeni okorelosti, in mi smo se veselili nad teboj.

Vendar, vendar, čudno! Dan za dnem se manjšaš. Okoreli roki sta že tanki, glava drobna, truplo ozko.

Kaj ti je? Ali si bolan?

In toplo solnce ti ne ugaja? Zakaj ne? O ti sneženi mož, drži, drži se krepko! Ne vdaj se!

Solnce je sijalo —.

Naš sneženi spomenik je izginil. Kje si?

Mi smo se hoteli oslavit s teboj, in ti nam v topli noči izgineš.

To ni prav! To je nehvaležnost tvoja —

Prav, da si pokazal to svojo nehvaležnost.

Če se hočemo oslavit, ne bomo delali nič več sneženih spomenikov, zato ker izginejo.

Iskali si bomo slave drugje. Ti si bil naše delo, a bil si leden, mrzel. Delale so te samo naše roke, in ne srce.

Odslej pa bomo delali drugačna dela, dobra dela in ž njimi bo rasla naša slava, a ne pred ljudmi, ampak pred večnim Očetom —.

Z Bogom, ti mrzli, sneženi mož.

Z Bogom!

Ne pij razgret vode.

(Spisal Angelar.)

Ve tri dni se je veselila Grbova Tončka, kako bode v četrtek prijetno. To bode zopet življenje! Od tedna do tedna se veseli tega dneva, saj nimata takrat njeni sestrici in bratec nič šole, in zato gredó na prosto, da se navžijejo svežega zraka v božji naravi.

Zato je Tončka komaj pričakala četrtna. Ko se je bratec navadil za šolo vse, in sta sestrici spisali nalogo, so se napotili na izprehod.

Kmalu so dospeli na prosto; tam se lovili po travnikih in igrali igre, kakor jih znajo otroci. Čas jim je minil bliskoma. Sedaj je eden lovil metulja, drugi letal, tretji je zopet nabiral rožice . . .

Solnce je ravno zahajalo. Zadnji žarki so poljubovali zemljo; niso izgrešili tudi bistrega potočka, ki je lahko in počasi valil svoje valčke naprej. Kakor bi